TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 10. septembrī*

Apvienotās lietas C-445/07 P un C-455/07 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, kas iesniegtas 2007. gada 28. septembrī un 2007. gada 5. oktobrī,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv L. Flinns [*L. Flynn*], pārstāvis, kam palīdz A. dal Fero [*A. Dal Ferro*], *avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-445/07 P,

otrs lietas dalībnieks —

Ente per le Ville Vesuviane, Neapole (Itālija), ko pārstāv E. Soprano [*E. Soprano*], *avvocato*,

prasītāja pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

un

Ente per le Ville Vesuviane, Neapole (Itālija), ko pārstāv E. Soprano, *avvocato*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-455/07 P,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv L. Flinns, pārstāvis, kam palīdz A. Dal Fero, *avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], A. Ticano [*A. Tizzano*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents),

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 12. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Eiropas Kopienu Komisija savā apelācijas sūdzībā lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 *Ente per le Ville Vesuviane*/Komisija (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa noraidījusi Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

2 *Ente per le Ville Vesuviane* (turpmāk tekstā — "*Ente*") savā apelācijas sūdzībā lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu, kurā Pirmās instances tiesa noraidījusi tās prasību atcelt Komisijas 2002. gada 13. marta Lēmumu D (2002) 810111, ar kuru izbeidz Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF) finanšu atbalstu saistībā ar investīcijām Kampānijas [*Campania*] (Itālija) infrastruktūrā attiecībā uz integrētu sistēmu trīs Vezuva apkārtnē izvietoto villu attīstībai tūrisma mērķiem (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

3 ERAF tika izveidots ar Padomes 1975. gada 18. marta Regulu (EEK) Nr. 724/75 (OV L 73, 1. lpp., un kļūdas labojums — OV L 110, 44. lpp.), kas vairākkārtēji grozīta un, sākot ar 1985. gada 1. janvāri, aizstāta ar Padomes 1984. gada 19. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1787/84 (OV L 169, 1. lpp.). 1988. gadā strukturālo fondu sistēma tika pārveidota ar Padomes 1988. gada 24. jūnija Regulu (EEK) Nr. 2052/88 par Strukturālo fondu

uzdevumiem, to efektivitāti, kā arī par aktivitāšu koordinēšanu savā starpā un ar Eiropas Investīciju banku un citiem pastāvošajiem finanšu instrumentiem (OV L 185, 9. lpp.).

4 1988. gada 19. decembrī Padome pieņēma Regulu (EEK) Nr. 4254/88 par Regulas Nr. 2052/88 piemērošanas noteikumiem attiecībā uz Eiropas Reģionālās attīstības fondu (OV L 374, 15. lpp.). Regula Nr. 4254/88 aizstāja Regulu Nr. 1787/84. Tā tika grozīta ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2083/93 (OV L 193, 34. lpp.).

5 Regulas Nr. 4254/88 12. pants, kura nosaukums ir "Pārejas noteikumi", ir šāds:

"To summu daļas, ko Komisija ERAF ietvaros apstiprinājusi kā atbalstu projektiem līdz 1989. gada 1. janvārim, attiecībā uz kurām līdz 1995. gada 31. martam Komisijai nav iesniegts galīgais maksājuma pieprasījums, Komisija vēlākais līdz 1995. gada 30. septembrim automātiski atsauks, neskarot projektus, kas apturēti tiesvedības apsvērumu dēļ."

Prāvas priekšvēsture

6 Prāvas pamatā esošie fakti pārsūdzētā sprieduma 4.–16. punktā ir atspoguļoti šādi:

"4 *Ente* ir konsorcijs, kurā ietilpst Itālijas valsts, Kampānijas reģions, Neapoles province, kā arī vairākas pašvaldības. Tā ir saskaņā ar publiskajām tiesībām izveidota juridiskā persona. Tā tika izveidota ar Itālijas 1971. gada 29. jūlija Likumu Nr. 578, lai

saglabātu un attīstītu arhitektūras ansambli, kas sastāv no 18. gadsimtā uzbūvētajām Vezuva apkārtnē izvietotajām villām un tām pieguļošās infrastruktūras (parki, dārzi un pieguļošās ēkas).

5 Saskaņā ar prasītājas sniegto informāciju, kuru Komisija nav apstrīdējusi, 1986. gadā Itālijas valsts pēc prasītājas lūguma lūdza Komisijai piešķirt ERAF finanšu atbalstu ieguldījumiem infrastruktūrā, lai izveidotu integrētu sistēmu villas *Favorita* iekšējā parka, villas *Ruggiero* dārza un villas *Campolieto* arhitektoniskā kompleksa atjaunošanai. Pirmā no šīm Vezuva apkārtnē izvietotajām villām pieder Itālijas valstij. Parējās divas villas ir prasītājas īpašums.

6 Ar 1986. gada 18. decembra Lēmumu C (86) 2029/120, kas adresēts Itālijas Republikai, Komisija piešķīra finanšu atbalstu ERAF ietvaros (Nr. 86/05/04/054) ar maksimālo apmēru 7,5 miljardi Itālijas liru (ITL), kas šajā gadījumā ir 50 % no attiecināmajiem izdevumiem, ieguldījumiem infrastruktūrā saistībā ar iepriekš minēto villu *Campolieto*, *Favorita* un *Ruggiero* attīstības sistēmu tūrisma mērķiem (turpmāk tekstā — "lēmums par atbalsta piešķiršanu").

7 Šajā lēmumā prasītāja ir minēta kā atbalsta saņēmēja (lēmuma trešais apsvērums un 3. pants) un arī kā atbildīgā persona par pieteikumu un projekta īstenošanu (lēmuma pielikums). Atbilstoši šim lēmumam pievienotajam laika grafikam ar šī projekta īstenošanu saistīto izdevumu attiecināmības periods sākās 1987. gada janvārī un beidzās 1990. gada jūnijā. Saskaņā ar šī lēmuma 4. pantu gadījumā, ja nav ievēroti šajā lēmumā paredzētie nosacījumi, t.sk., ar projekta īstenošanas laiku saistītie nosacījumi, Komisija var samazināt vai atcelt ERAF atbalstu. Ir paredzēts, ka šādā gadījumā Komisija var lūgt pilnībā vai daļēji atmaksāt "lēmumā minētajam saņēmējam" jau izmaksāto atbalstu. Samazinājumi, atcelšana vai atmaksas lūgumi var tikt īstenoti tikai "pēc tam, kad saņēmējam ir tikusi dota iespēja iesniegt savus apsvērumus Komisijas šim nolūkam paredzētajā termiņā" (4. pants).

8 Izpildot šo lēmumu, un ņemot vērā Itālijas iestāžu lūgumu, attiecīgi 1988. un 1990. gadā tika izmaksāti divi avansa maksājumi ITL 3 miljardu apmērā katrs.

9 Ar 1995. gada 29. marta vēstuli Itālijas valsts, norādot, ka "dažādu tiesvedības apsvērumu" vai "tiesvedību ar personām, kurām atsavināts īpašums", dēļ darbi ir apturēti, lūdza Komisijai pagarināt galīgo maksājuma pieprasījumu iesniegšanas termiņu, kas saskaņā ar Regulas Nr. 4254/88 12. pantu bija noteikts 1995. gada 31. martā.

10 2000. gada 15. februāra vēstulē Itālijas iestādes atgādināja, ka tās ir lūgušas pagarināt iepriekš minēto termiņu. Tās arī lūdza cik vien ātri tas iespējams izmaksāt jaunu avansa maksājumu, norādot, ka līdz šim brīdim radušies izdevumi ir ievērojami lielāki par jau izmaksātajām avansa summām. Savu lūgumu pamatojumam tās iesniedza Komisijai ar 1999. gada 16. jūniju datētu ziņojumu, kas sagatavots to veiktās projekta pārbaudes ietvaros. Šajā ziņojumā bija ietvertas šādas norādes: ar villu *Campolieto* saistīto darbu "apmaksas beigu datums": 1994; ar villu *Ruggiero* saistīto "darbu (faktiskās) pabeigšanas datums": 1994 un ar villu *Favorita* saistīto "darbu (faktiskās) pabeigšanas datums" [pirmās] daļas ietvaros: 1993. Sadaļā ar nosaukumu "Ar tiesvedību saistītie apsvērumi, kuru dēļ notika darbu apturēšana" attiecībā uz villu *Campolieto* šajā ziņojumā bija norādīts, ka "[nav bijis] nekādu ar tiesvedību saistītu problēmu". Attiecībā uz villu *Ruggiero* bija norādīts uz "dārza atbrīvošanas procedūrām". Attiecībā uz darbu saistībā ar villu *Favorita* pabeigšanu tajā bija norādīts uz "galīgās koncesijas uz valstij piederošo zemi saņemšanu, nelikumīgo iemītnieku izlikšanu un konteineru, kuros izmitināti zemestrīces upuri, aizvākšanu". Šajā ziņojumā turklāt bija norādīts, ka, nesaņemot Kopienu atbalstu, "[prasītājai] var rasties nopietnas finansiālās grūtības, ja tā nespētu aizstāt šo atbalstu ar citu ārējo finansējumu (piemēram, iekļaujot projektu [Kopienu atbalsta] programmā "Kampānija 94/99"), jo [prasītājai] nav pašai savu līdzekļu, lai aizstātu iepriekš minētos finanšu līdzekļus".

11 Ar 2001. gada 8. marta vēstuli Itālijas iestādes iesniedza atlikušās summas samaksas pieprasījumu.

12 Ar 2001. gada 12. oktobra vēstuli Komisija nosūtīja Itālijas iestādēm priekšlikumu slēgt ERAF finanšu atbalstu. Vispirms norādot, ka no tai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka 1999. gada 16. jūnija ziņojumā (skat. šī sprieduma 10. punktu) minēto apstākļu rezultātā tika ierosināti tiesvedības procesi, tā šajā vēstulē norādīja, ka nepastāvot ar tiesvedību saistītiem apsvērumiem Regulas Nr. 4254/88 12. panta izpratnē, finanšu atbalsts tiek uzskatīts par slēgtu, pamatojoties uz 1990. gada 9. aprīļa samaksas pieprasījumu, jo tas bija pēdējais samaksas pieprasījums, kas iesniegts pirms 1995. gada 31. marta. Komisija precizēja, ka deklarētie izdevumi tika uzskatīti par attiecināmiem ITL 2,8 miljardu apmērā, kā rezultātā ERAF ietvaros piešķirtā atbalsta summa bija ITL 1,4 miljardi. Līdz ar to tā noteica atgūstamo atbalsta summu ITL 4,6 miljardu apmērā un paredzēja atlikušās summas ITL 1,5 miljardu apmērā atsaukšanu. Tā arī norādīja: "Tā kā atbalsta slēgšana var finansiāli ietekmēt galīgo saņēmēju vai saņēmējus, oficiāli lūdzam jūs nodrošināt, lai šīs personas tiktu pienācīgi informētas un varētu paust savu nostāju par pret tām izvirzītajiem apgalvojumiem, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā. Lūdzam jūs iesniegt mums attiecīgo informāciju." Komisija arī lūdza Itālijas iestādes divu mēnešu laikā iesniegt to apsvērumus gadījumā, ja tās nepiekristu šim priekšlikuma par atbalsta slēgšanu.

13 2001. gada 21. novembra vēstulē Itālijas iestādes atbildēja, ka "[daļējas pirmo divu atbalsta daļu atgūšanas ITL 4,6 miljardu apmērā] finansiālā ietekme uz galīgā saņēmēja budžetu [..] ir ļoti apgrūtinoša, jo tas [ir izmantojis] Komisijas jau pārskaitītos līdzekļus paredzēto darbu pilnīgai pabeigšanai, būdams pārliecināts, ka [..] lūgums pagarināt termiņu [galīgā maksājuma pieprasījumu iesniegšanai] tiks apmierināts". Šajā sakarā Itālijas iestādes norādīja, ka no 1999. gada 16. jūnija ziņojuma izriet, ka projekta īstenošana bija sadalīta trīs funkcionālās daļās, no kurām tikai saistībā ar vienu, proti, daļu, kas attiecās uz ar villu *Favorita* saistīto darbu pabeigšanu, notika projekta īstenošanas aizkavēšanās, kā dēļ Itālijas iestādes bija lūgušas atlikt galīgā maksājuma pieprasījuma iesniegšanas termiņu. Savukārt ar divām pirmajām darbu daļām saistītie izdevumi attiecībā uz villām *Campolieto* un *Ruggiero*, kuru kopējais apmērs bija ITL 7 996 087 050, bija radušies pirms

1995. gada 31. marta un attiecībā uz tiem netika iesniegts konkrēts termiņa pagarināšanas lūgums.

14 Ar 2002. gada 13. marta vēstuli Komisija nosūtīja Itālijas iestādēm savu galīgo lēmumu par attiecīgā finanšu atbalsta slēgšanu, pamatojoties uz pēdējo izdevumu deklarāciju, kas tai bija nosūtīta pirms 1995. gada 31. marta, atbilstoši tās 2001. gada 12. oktobra priekšlikumā par atbalsta slēgšanu norādītajam [Lēmums D (2002) 810 111, turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"]. Šo lēmumu Itālijas iestādes nosūtīja prasītājai ar 2002. gada 9. aprīļa faksa kopiju.

15 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka "tā nav saņēmusi galīgā saņēmēja apsvērumus". Tā arī norādīja, ka Itālijas iestādes nav apstrīdējušas tās atteikumu atzīt, ka 1999. gada 16. jūnija ziņojumā minētie apstākļi (skat. šī sprieduma 12. punktu) ir uzskatāmi par "ar tiesvedību saistītiem apsvērumiem" Regulas Nr. 4254/88 12. panta izpratnē. Turklāt, pamatojot Itālijas iestāžu lūguma atzīt ar divām darbu daļām (villas *Campolieto* un *Ruggiero*) saistītos izdevumus, kas bija radušies pirms 1995. gada 31. marta, bet deklarēti pēc šī datuma, noraidīšanu, tā norādīja, ka šo iestāžu lūgums par termiņa pagarināšanu, ko tās iesniedza ar 1995. gada 29. marta vēstuli, attiecās uz visu atlikušo finanšu atbalsta summu (ITL 1,5 miljardi). Šajā lūgumā par termiņa pagarināšanu neesot bijis precizēts, ka šis lūgums attiecas tikai uz kādu konkrētu darbu daļu, kā to savā 2001. gada 21. novembra vēstulē apgalvojušas Itālijas iestādes.

16 Šajā pašā lēmumā Komisija, visbeidzot, norādīja, ka "nedz [apstrīdētais] lēmums, nedz kāds cits Kopienu tiesību noteikums neliedz dalībvalstij pieņemt lēmumu neatgūt pēc tās pašas iniciatīvas samaksātās summas". Tā arī ir "oficiāli" lūgusi Itālijas iestādēm informēt galīgo apstrīdētajā lēmumā norādīto saņēmēju, nosūtot tām ierakstītu vēstuli ar parakstu par saņemšanu. Tā šajā sakarā ir norādījusi, ka "tā kā [apstrīdētais] lēmums var tieši un individuāli skart galīgo saņēmēju, tas var celt

prasību Pirmās instances tiesā divu mēnešu laikā, kam ar attālumu saistītu apsvērumu dēļ pieskaitītas [desmit] dienas”.”

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

7 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 18. jūnijā, *Ente* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

8 Savas prasības atbalstam *Ente* bija izvirzījusi vairākus prasības pamatus, kas attiecīgi saistīti ar Regulas Nr. 4254/88 12. panta pārkāpumu, tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, pamatojuma nesniegšanu, kā arī uz izmeklēšanas, kas bija jāveic Komisijai, neveikšanu.

9 Savā iebildumu rakstā Komisija norādīja uz prasības nepieņemamību, apgalvojot, ka *Ente* “apstrīdētais lēmums nav skāris tieši” EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

10 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību un atzina prasību par pieņemamu.

11 Vispirms atgādinot nosacījumus, saskaņā ar kuriem fiziska vai juridiska persona var tikt atzīta par “tieši skartu ar kādu lēmumu” EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, Pirmās instances tiesa atzina, ka *Ente* juridiskā situācija ievērojami atšķiras no tādu prasītāju

situācijas, attiecībā uz kuriem vairākos Tiesas spriedumos ir nospriests, ka šie prasītāji nav tikuši tieši skarti (skat. 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-417/04 P *Regione Siciliana*/Komisija, Krājums, I-3881. lpp., un 2007. gada 22. marta spriedumu lietā C-15/06 P *Regione Siciliana*/Komisija, Krājums, I-2591. lpp.).

12 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 43. punktā, pirmkārt, norādīja, ka atšķirībā no lēmumiem par Kopienu finanšu atbalsta piešķiršanu, kas bija divu iepriekš minēto 2006. gada 2. maija un 2007. gada 22. marta spriedumu lietās *Regione Siciliana*/Komisija priekšmets un kuros *Regione Siciliana* [Sicīlijas reģions] bija minēts tikai kā par projekta pieteikumu vai par projekta īstenošanu atbildīgā iestāde, šajā lietā izskatāmajā lēmumā par atbalsta piešķiršanu, proti, tā 3. pantā un trešajā apsvērumā, *Ente* bija norādīta gan kā par projekta īstenošanu atbildīgā iestāde, gan kā Kopienu finanšu atbalsta saņēmēja.

13 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 44. un 48. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka Itālijas iestādes šajā lietā ir nepārprotami paudušas savu nodomu neiesaistīties saņēmēja atbalstīšanas pasākumos Kopienu finanšu atbalsta iespējamās samazināšanas finansiālo seku mīkstināšanai, kā rezultātā pastāvēja tikai teorētiska rakstura iespēja, ka Itālijas Republika uzņemsies segt no sava budžeta atceltajam Kopienu finansējumam atbilstošos finanšu izdevumus.

14 Pārsūdzētā sprieduma 51. un 52. punktā Pirmās instances tiesa ir arī norādījusi, ka pretēji prasītāja situācijai lietā *SLIM Sicilia*/Komisija (Pirmās instances tiesas 2002. gada 6. jūnija rīkojums lietā T-105/01, *Recueil*, II-2697. lpp.) šajā lietā lēmumā par atbalsta piešķiršanu prasītāja bija norādīta kā Kopienu atbalsta saņēmēja un tai tieši bija paredzētas tiesības iesniegt Komisijai savus apsvērumus pirms jebkāda galīgā lēmuma pieņemšanas. Nepieciešamība nodrošināt šādi piešķirto procesuālo garantiju tiesisko aizsardzību apstiprina prasītājas tiesības tikt atzītai par tiesīgu celt prasību par apstrīdēto lēmumu.

15 Attiecībā uz lietas būtību Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 62.–77. un 87.–100. punktā, kā arī 101. punktā minēto iemeslu dēļ kā nepamatotus noraidīja trīs *Ente* izvirzītos prasības pamatus.

Apelācijas tiesvedības dalībnieku prasījumi

Komisijas apelācijas sūdzība (lieta C-445/07 P)

16 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā tajā par pieņemamu ir atzīta *Ente* celtā prasība par tiesību akta atcelšanu;

— atzīt par nepieņemamu *Ente* celto prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu;

— piespriest *Ente* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 *Ente* prasījumi Tiesai ir šādi:

— apvienot lietu C-445/07 P, kurā Komisija ir prasītāja apelācijas tiesvedībā, un lietu C-455/07 P, kurā *Ente* ir prasītāja apelācijas tiesvedībā, jo abas šīs lietas ir objektīvi un subjektīvi saistītas;

— atzīt par nepamatotu un noraidīt Komisijas apelācijas sūdzību;

— apmierināt *Ente* apelācijas sūdzību lietā C-455/07 P saskaņā ar šajā apelācijas sūdzībā izvirzītajiem prasījumiem;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās šajās lietās apelācijas tiesvedībā un pirmajā instancē izskatītajā lietā T-189/02.

Ente *apelācijas sūdzība (lieta C-455/07 P)*

18 *Ente* prasījumi Tiesai ir šādi:

— daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu saskaņā ar iepriekš minētajiem apelācijas sūdzības pamatiem un līdz ar to atzīt apstrīdēto lēmumu par spēkā neesošu;

— pakārtoti, daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu saskaņā ar iepriekš minētajiem apelācijas sūdzības pamatiem un nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai sprieduma taisīšanai pēc būtības, ievērojot norādes, kuru sniegšanu Tiesa uzskatītu par vajadzīgu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan tiesvedībā pirmajā instancē saistībā ar lietu T-189/02.

19 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt par nepieņemamu un/vai nepamatotu *Ente* apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu;

— piespriest *Ente* atlīdzināt tiesāšanās izdevums šajā tiesvedībā, kā arī tiesvedībā pirmajā instancē.

20 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 12. marta rīkojumu lietas C-445/07 P un C-455/07 P tika apvienotas mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai.

Par apelācijas sūdzībām

*Par apelācijas sūdzību lietā Komisija/*Ente *(C-445/07 P)*

Lietas dalībnieku argumenti

21 Komisija vispirms norāda, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. panta pirmo daļu tā ir tiesīga iesniegt apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā Pirmās instances tiesa ir pieņēmusi nolēmumu attiecībā uz procesuālo jautājumu par prasības nepieņemamību, kaut arī spriedums ir bijis tai labvēlīgs, jo ar pārsūdzēto spriedumu *Ente* celtā prasība tika noraidīta kā nepamatota.

22 Šajā sakarā Komisija precizē, ka attiecībā uz to ir piemērojams 2002. gada 26. februāra spriedums lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer* (*Recueil*, I-1873. lpp.) un 2005. gada 22. februāra spriedums lietā C-141/02 P Komisija/*max.mobil* (Krājums, I-1283. lpp.), kaut arī tā ir izvirzījusi iebildi par nepieņemamību sava iebildumu raksta ietvaros un nevis ar atsevišķu dokumentu, kā tas paredzēts Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktā.

23 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija ir izvirzījusi tikai vienu pamatu, lai pierādītu, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šajā lietā atkāpjoties no Tiesas pastāvīgās judikatūras attiecībā uz EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzēto "tieši skartas personas" jēdzienu.

24 Pirmās instances tiesa esot kļūdījusies, norādot uz atsevišķiem apstākļiem, kas atšķir *Ente* situāciju no prasītāju situācijas iepriekš minētajās 2006. gada 2. maija un 2007. gada 22. marta lietās *Regione Siciliana*/Komisija.

25 Komisija vispirms norāda — tas apstāklis, ka atšķirībā no prasītājiem iepriekš minētajās 2006. gada 2. maija un 2007. gada 22. marta lietās *Regione Siciliana*/Komisija, kas šajās lietās izskatītajos lēmumos bija norādīti kā par projekta pieteikumu un par projekta īstenošanu atbildīgās iestādes, *Ente* lēmumā par atbalsta piešķiršanu bija konkrēti norādīta kā galīgā Kopienu finanšu atbalsta saņēmēja, nevar tikt ņemts vērā, lai konstatētu "tiešu ietekmi" EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

26 Turklāt Pirmās instances tiesas īstenotais nodalījums starp galīgo saņēmēju un par projektu atbildīgo personu esot pretrunā strukturālo fondu sistēmas loģikai un terminoloģijai, kas ir balstīta uz ciešu saikni starp šīm divām funkcijām. Šajā sakarā Komisija atgādina, ka dalībvalstij piešķirta atbalsta saņēmējam ir tiesības saņemt šo atbalstu nevis atbilstoši Kopienu lēmumam, bet gan atbilstoši valsts tiesību noteikumiem, kas pieņemti šī lēmuma īstenošanai.

27 Turklāt, izvērtējot prasības pieņemamību EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, nav nekādas nozīmes tam, ka Itālijas iestādes šajā lietā ir paudušas savu nodomu pārnest apstrīdētā lēmuma radītās finansiālās sekas uz galīgo atbalsta saņēmēju. Komisija uzskata, ka ar to vien, ka dalībvalstīm — šī lēmuma adresātēm — ir rīcības brīvība attiecībā uz šī lēmuma izpildi, pietiek, lai izslēgtu, ka šis lēmums var tieši ietekmēt personas, kas nav tā adresātes (skat. it īpaši iepriekš minēto Pirmās instances tiesas rīkojumu lietā *SLIM Sicilia*/Komisija un 2004. gada 8. jūlija rīkojumu lietā T-341/02 *Regione Siciliana*/Komisija, Krājums, II-2877. lpp.).

28 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 52. punktā atzīstot, ka *Ente* ir tiesības celt prasību, lai nodrošinātu efektīvu lēmumā par atbalsta piešķiršanu paredzēto procesuālo garantiju tiesisko aizsardzību, Pirmās instances tiesa ir nonākusi pretrunā Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, saskaņā ar kuru fiziskai vai juridiskai personai, kas neatbilst EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzētajām prasībām, nevar, pamatojoties uz efektīvas tiesību aizsardzības principu, piešķirt tiesības celt prasību par tāda Kopienu tiesību akta atcelšanu, kura adresāte tā nav (skat. 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., un 2004. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-263/02 P Komisija/*Jégo-Quéré*, *Recueil*, I-3425. lpp.).

29 Saskaņā ar šo judikatūru dalībvalstīm ir pienākums paredzēt pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kas ļauj nodrošināt, ka tiek ievērotas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību. Līdz ar to *Ente* esot bijis jāizvirza prasība par apstrīdētā lēmuma spēkā neesamību valsts tiesās, lūdzot tām uzdot prejudiciālu jautājumu par spēkā esamību atbilstoši EKL 234. pantam.

30 *Ente*, tieši pretēji, uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pamatoti atzinusi, ka tai ir "tieši skartas personas" statuss EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

31 Vispirms attiecībā uz Kopienu finansējuma saņēmēja statusu *Ente* norāda, ka no iepriekš minētā Pirmās instances tiesas rīkojuma lietā *Regione Siciliana*/Komisija 67. punkta nepārprotami izriet, ka finanšu atbalsta galīgo saņēmēju lēmums par šī atbalsta atcelšanu vai samazināšanu skar tieši. Šī interpretācija atbilst valsts atbalsta jomā pastāvošajai judikatūrai, saskaņā ar kuru ar Komisijas lēmumiem aizliegta vai samazināta atbalsta saņēmējus šie lēmumi skar tieši un tie var celt prasību atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai, lūdzot tos atcelt (skat. it īpaši 2000. gada 19. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-15/98 un C-105/99 Itālija un *Sardegna Lines*/Komisija, *Recueil*, I-8855. lpp., 34.–36. punkts, kā arī 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-298/00 P Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4087. lpp., 39. punkts).

32 *Ente* uzskata, ka strukturālo fondu sistēmas loģikai, uz kuru ir norādījusi Komisija, izskatot šo prasību, nav nekādas nozīmes, jo tiesību normas, ar kurām kodificēts atbildīgās iestādes un galīgā saņēmēja funkciju apvienošanas princips, ir piemērojamas darbības programmām, kas īstenotas pēc šajā lietā apskatītajām programmām. Šajā kontekstā nav lietderīgi atsaukties arī uz valsts tiesību normām, kas pieņemtas pēc lēmuma par finanšu atbalsta piešķiršanu pieņemšanas, jo šādas normas pilnīgi nekādā veidā nevar ietekmēt tiesības, ko Komisija piešķīrusi *Ente* — attiecīgā atbalsta saņēmējai.

33 *Ente* apstrīd arī Komisijas argumentāciju attiecībā uz Itālijas iestāžu rīcības brīvības pastāvēšanu. Šajā sakarā *Ente* galvenokārt norāda, ka Pirmās instances tiesas vērtējums ir pamatots, jo apstrīdētā lēmuma rezultātā papildus pienākumam atmaksāt nelikumīgi saņemtās summas tika atsaukta arī sākotnēji piešķirtā, bet vēl neizmaksātā summa. Šai atsaukšanai bija tieša ietekme uz *Ente*, kas ir attiecīgā finansējuma saņēmēja, un šajā aspektā nebija nepieciešama nekāda Itālijas iestāžu iejaukšanās vai saskaņā ar valsts tiesībām veikta pasākuma īstenošana.

34 Katrā ziņā, kā tas izriet gan no iepriekš minētā Pirmās instances tiesas rīkojuma lietā *Regione Siciliana*/Komisija, gan no ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumiem lietā, kuras rezultātā tika taisīts iepriekš minētais 2006. gada 2. maija spriedums lietā *Regione Siciliana*/Komisija, gadījumā, ja valsts iestāžu rīcības brīvība ir teorētiska rakstura, jo nav nekādu šaubu par valsts iestāžu, kas ir atbildīgas par Kopienu lēmuma izpildi, nodomu, prasītājs ir uzskatāms par tieši

skartu. Tā tas ir arī šajā gadījumā, jo Itālijas iestādes savā 2001. gada 21. novembra vēstulē ir oficiāli paudušas savu nodomu atgūt no *Ente* summas, kas lēmuma par finanšu atbalsta izbeigšanu pieņemšanas gadījumā būtu jāatmaksā Komisijai. Līdz ar to saistībā ar apstrīdēto lēmumu un tā radīto ietekmi uz finanšu atbalsta saņēmēju šīm iestādēm nepastāvēja nekāda autonoma rīcības iespēja.

35 Visbeidzot, saistībā ar Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz efektīvas tiesību aizsardzības principu *Ente* atgādina, ka saskaņā ar lēmumu par atbalsta piešķiršanu tai ir tiesības tikt uzklausītai un Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir pārkāpusi šīs tiesības. Šādu tiesību esamība turklāt kalpo kā papildu pierādījums tiešas juridiskas saiknes esamībai starp Komisijas lēmumu un *Ente* situāciju.

36 Pretēji Komisijas apgalvotajam, atzīstot pirmajā instancē celto prasību par pieņemamu, Pirmās instances tiesa nekādā ziņā nav vēlējusies radīt īpašu tiesību aizsardzības līdzekli un ir pareizi piemērojusi EKL 230. pantu.

37 *Ente* apgalvo, ka Komisijas piedāvātais tiesību aizsardzības līdzeklis, saskaņā ar kuru jautājums par lēmuma par atbalsta pārtraukšanu atzīšanu par spēkā neesošu ir jārisina Itālijas tiesās, lūdzot tām uzdot prejudiciālus jautājumus atbilstoši EKL 234. pantam, patiesībā nozīmē šādas prasības nepieņemamību. Saskaņā ar Tiesas judikatūru (1962. gada 14. decembra spriedums apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome, *Recueil*, 901. lpp., un iepriekš minētais 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*) Tiesas kompetence EKL 234. panta pirmās daļas b) apakšpunkta ietvaros attiecas tikai uz normatīviem vai vispārpiemērojamiem aktiem. Apstrīdētais lēmums kā individuālas piemērojamības akts līdz ar to nevar būt prejudiciāla nolēmuma priekšmets.

38 Turklāt, ja tiktu atzīts, ka prasītājs var valsts tiesā apstrīdēt strīdīgā lēmuma izpildi, pamatojoties uz tā nelikumīgumu, tas nozīmētu, ka tam pēc EKL 230. panta piektajā

daļā paredzētā termiņa izbeigšanās tiek dota iespēja apiet šim lēmumam piemītošo galīgo raksturu attiecībā pret to.

Tiesas vērtējums

39 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. panta otro daļu apelācijas sūdzību var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji.

40 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ir pieņemama apelācijas sūdzība par Pirmās instances tiesas spriedumu, ar ko noraidīta vienas puses izvirzītā iebilde par prasības nepieņemamību, neņemot vērā to, ka turpmāk šajā pašā spriedumā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību kā nepamatotu (iepriekš minētie spriedumi lietā Padome/*Boehringer*, 50. punkts; lietā Komisija/*max.mobil*, 50. un 51. punkts, kā arī 2007. gada 7. jūnija spriedums lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 37. punkts).

41 Šajā lietā ir vispārzināms, kā tas norādīts pārsūdzētā sprieduma 23. punktā, ka Komisija Pirmās instances tiesā bija izvirzījusi iebildi par nepieņemamību, ka šī iebilde pārsūdzētā sprieduma 53. punktā tika noraidīta un ka turpmākajā šī sprieduma daļā arī *Ente* prasība tika noraidīta kā nepamatota.

42 Lai izvērtētu Komisijas iesniegtās apelācijas sūdzības pamatotību, ir jānorāda, ka, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, reģionālā vai vietējā iestāde tiktāl, ciktāl tā saskaņā ar valsts tiesībām ir juridiska persona, var celt prasību par tai adresētajiem

lēmumiem vai par lēmumiem, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēti citai personai — tomēr to skar tieši un individuāli (skat. 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-452/98 *Nederlandse Antillen*/Padome, *Recueil*, I-8973. lpp., 51. punkts, un 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-142/00 P Komisija/*Nederlandse Antillen*, *Recueil*, I-3483. lpp., 59. punkts).

43 Tā kā par apstrīdēto lēmumu Komisija bija paziņojusi Itālijas Republikai, ir jāpārbauda, vai *Ente* ir tiesības celt prasību par šī lēmuma atcelšanu un, konkrētāk, — vai šis lēmums ir to skāris tieši un individuāli.

44 Tā kā nebija apstrīdēts, ka strīdīgais lēmums *Ente* ir skāris individuāli, Pirmās instances tiesas pārbaude attiecās tikai uz jautājumu par to, vai *Ente* ir tikusi skarta tieši.

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nosacījums, ka lēmumam, kas ir prasības priekšmets, fiziska vai juridiska persona ir jāskar "tieši", kā tas noteikts EKL 230. panta ceturtajā daļā, prasa, lai tiktu izpildīti divi vienlaicīgi izpildāmi nosacījumi, proti, pirmkārt, lai apstrīdētais Kopienas pasākums tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Kopienu tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. 1998. gada 5. maija spriedumu lietā C-404/96 P *Glencore Grain*/Komisija, *Recueil*, I-2435. lpp., 41. punkts; 2004. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-486/01 P *Front National*/Parlaments, Krājums, I-6289. lpp., 34. punkts; iepriekš minēto 2006. gada 2. maija spriedumu lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 28. punkts, kā arī iepriekš minēto 2007. gada 22. marta spriedumu lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 31. punkts).

46 Tas tā ir arī tad, ja tiesību akta adresātu iespēja neieviest attiecīgo aktu ir tikai teorētiska rakstura un nav nekādu šaubu par to nodomu rīkoties saskaņā ar to (1998. gada 5. maija spriedums lietā C-386/96 P *Dreyfus*/Komisija, *Recueil*, I-2309. lpp., 44. punkts; šajā sakarā skat. arī 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 8.–10. punkts).

47 Attiecībā uz pirmo kritēriju Tiesa ir jau nospriedusi, ka tas, ka reģionālā vai vietējā iestāde lēmumā par Kopienu finanšu atbalstu piešķiršanu ir norādīta kā par ERAF projekta ieviešanu atbildīgā persona, nenozīmē, ka šai iestādei pašai ir tiesības uz šī atbalsta saņemšanu (iepriekš minētais 2006. gada 2. maija spriedums lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 29. un 30. punkts, un 2007. gada 22. marta spriedums lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 32. punkts).

48 Turklāt fakts, ka šī iestāde ir norādīta kā par finanšu atbalsta pieteikuma iesniegšanu atbildīgā iestāde, arī nevar būt pamats tam, lai to uzskatītu par tieši saistītu ar Kopienu finanšu atbalstu, attiecībā uz kuru lēmumā par atbalsta piešķiršanu ir precizēts, ka šo atbalstu ir lūgusi un tas tika piešķirts attiecīgajai dalībvalstij (iepriekš minētais 2007. gada 22. marta spriedums lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 36. punkts).

49 Šajā lietā no pārsūdzētā sprieduma 4. punkta izriet, ka *Ente* tika izveidota ar Itālijas likumu, lai saglabātu un attīstītu atsevišķus arhitektūras ansambļus Kampānijas reģionā, ka tajā ir pārstāvētas dažādas Itālijas valsts struktūras, tostarp arī Itālijas valsts, un ka Komisija nav ar to nekādā veidā saistīta.

50 No šī sprieduma 5. punkta arī izriet, ka pieteikumu ERAF atbalsta saņemšanai, lai *Ente* varētu īstenot paredzētos infrastruktūras pasākumus, Komisijā iesniedza Itālijas Republika un ka Komisija piešķīra atbalstu šai dalībvalstij.

51 Šādos apstākļos, kā savu secinājumu 50. punktā norādījusi arī ģenerāladvokāte, Itālijas Republika ir tā, kas būdama apstrīdētā lēmuma adresāte, ir atzīstama par attiecīgā atbalsta saņēmēju.

52 Turklāt no pārsūdzētā sprieduma neizriet, ka *Ente* paša apstrīdētā lēmuma vai kādas Kopienu tiesību normas, kas reglamentē šī lēmuma sekas, dēļ bija pienākums atmaksāt summu, kas atbilst atceltā Kopienu atbalsta summai.

53 Tieši pretēji, no pārsūdzētā sprieduma 7. punkta izriet, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir tieši paredzējusi Itālijas Republikai iespēju neveikt summu, kuras tā pati pēc savas iniciatīvas pārskaitījusi finanšu atbalsta saņēmējam, atgūšanu.

54 No tā izriet, ka pretēji Pirmās instances tiesas pārsūdzētā sprieduma 43. punktā nospriestajam tikai tas apstāklis vien, ka *Ente* lēmuma par atbalsta piešķiršanu trešajā apsvērumā un 3. pantā bija norādīta kā Kopienu atbalsta saņēmēja, neļauj nodalīt *Ente* juridisko situāciju no to iestāžu juridiskās situācijas, kas tika aplūkotas lietās, kuru rezultātā tika taisīti iepriekš minētie 2006. gada 2. maija un 2007. gada 22. marta spriedumi lietās *Regione Siciliana*/Komisija, un tas līdz ar to nenozīmē, ka *Ente* pašai ir tiesības uz šī atbalsta saņemšanu.

55 Attiecībā uz otro tiešas skaršanas kritēriju no šī sprieduma 45. punktā minētās judikatūras izriet, ka šis kritērijs ir izpildīts, ja Kopienu pasākumam ir automātisks raksturs un tā izpilde izriet tikai un vienīgi no Kopienu tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus.

56 Šajā lietā tas, ka Itālijas iestādes, nepastāvot attiecīgam pienākumam atbilstoši Kopienu tiesībām, ir paudušas savu nodomu atgūt *Ente* nelikumīgi izmaksātās summas, ir uzskatāms par autonomu to nodoma paušanu.

57 No tā izriet, ka pretēji Pirmās instances tiesas pārsūdzētā sprieduma 46.–48. punktā nospriestajam ar to apstākli vien, ka Itālijas iestādes savā Komisijai adresētajā vēstulē ir paudušas savu nodomu attiecināt uz *Ente* Komisijas iespējamā lēmuma par Kopienu atbalsta atcelšanu finansiālās sekas, nav pietiekami, lai varētu konstatēt tiešu ieinteresētību, kas paredzēta EKL 230. panta ceturtajā daļā.

58 Nenoliedzami, Tiesa izņēmuma kārtā ir nospriedusi, ka, lai gan nav valsts līmenī ieviestu izpildes pasākumu, prasītājs var būt "tieši skarts" EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, ja citi apstākli, tostarp tīri teorētiska iespēja neizpildīt apstrīdēto lēmumu, ļauj secināt, ka prasītājam ir tieša ieinteresētība (skat. šajā sakarā iepriekš minētos spriedumus lietā *Dreyfus*/Komisija, 47. un 52. punkts, un lietā *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, 7., 9. un 10. punkts).

59 Tomēr ir jāsecina, ka šī judikatūra šajā lietā nav piemērojama.

60 Kā savu secinājumu 64. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, ar Pirmās instances tiesas apsvērumiem nav pietiekami, lai izdarītu secinājumu par apstrīdētā lēmuma adresāta galīgo rīcību. No tā, ka Itālijas iestādes ir juridiski nesaistošā veidā vienkārši paziņojušas par savu nodomu atgūt attiecīgo atbalstu no tā saņēmēja, nav iespējams secināt, ka *Ente* ir tikusi tieši skarta, jo nav iespējams izslēgt, ka Itālijas Republikai kā vienai no *Ente* kapitāldaļu turētājiem var būt īpaši iemesli atteikties atgūt atbalstu no tās.

61 Arī valsts atbalsta jomā pastāvošajai judikatūrai, ko *Ente* minējusi savas apelācijas sūdzības ietvaros, nav nekādas nozīmes. Atšķirībā no Komisijas parasti īstenotās prakses par nesaderīgu ar kopējo tirgu atzīto valsts atbalstu jomā, kuras lēmumos ir ietverti noteikumi par dalībvalstu pienākumu atgūt nepamatoti izmaksātās summas no atbalsta saņēmējiem, apstrīdētajā lēmumā nekādā veidā nav paredzēts attiecīgās

dalībvalsts pienākums, kā tas atgādināts šī sprieduma 52. punktā, atgūt attiecīgās summas no galīgajiem atbalsta saņēmējiem.

62 Šajā sakarā pretēji *Ente* apgalvotajam arī pienākums informēt galīgo saņēmēju nevar tikt pielīdzināts šādam rīkojumam.

63 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums "nav tieši skāris" *Ente* EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē un ka tās Pirmās instances tiesā celtā prasība tādēļ ir nepieņemama.

64 Šo secinājumu nevar atspēkot ar Pirmās instances tiesas pārsūdzētā sprieduma 52. punktā norādīto argumentu, saskaņā ar kuru nepieciešamība nodrošināt *Ente* piešķirto procesuālo garantiju tiesisko aizsardzību, it īpaši tieši paredzētās tiesības iesniegt savus apsvērumus Komisijā, apstiprina, ka *Ente* ir atzīstamas tiesības celt prasību pret Komisijas pieņemto lēmumu.

65 Kaut arī indivīdiem ir jābūt tiesībām uz efektīvu to tiesību aizsardzību, kas tiem izriet no Kopienu tiesību sistēmas (iepriekš minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 39. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Jégo-Quéré*, 29. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 39. punkts), atsaucoties uz tiesībām uz šādu aizsardzību, tomēr nav iespējams ietekmēt EKL 230. pantā paredzētos nosacījumus.

66 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru to fizisko vai juridisko personu tiesiskā aizsardzība, kuras EKL 230. panta ceturtajā daļā uzskaitīto nepieņemamības nosacījumu dēļ nevar tiešā veidā apstrīdēt tāda veida Kopienu tiesību aktus kā apstrīdētais lēmums, ir efektīvi jānodrošina ar tiesību aizsardzības līdzekļiem valsts tiesās. Saskaņā ar EKL 10. pantā

paredzēto lojālas sadarbības principu valsts tiesām, cik vien tas iespējams, prasības celšanu reglamentējošās valsts procesuālās normas ir jāinterpretē un jāpiemēro tā, lai minētās personas varētu tiesā apstrīdēt jebkura lēmuma vai cita valsts pasākuma, ar ko tām piemēro Kopienu tiesību aktu, tiesiskumu, norādot uz tā spēkā neesamību un lūdzot valsts tiesām vērsties Tiesā, uzdodot prejudiciālus jautājumus (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 40.–42. punkts; lietā Komisija/*Jégo-Quéré*, 30.–32. punkts, un iepriekš minēto 2007. gada 22. marta spriedumu lietā *Regione Siciliana*/Komisija, 39. punkts).

67 Līdz ar to Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīdama, ka *Ente* ir tikusi tieši skarta ar apstrīdēto lēmumu. Tādēļ pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par Ente *prasības pieņemamību*

68 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas lēmumu, tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Pirmās instances tiesā.

69 Šajā lietā Tiesa uzskata, ka tās rīcībā ir visa informācija, kas vajadzīga, lai izlemtu jautājumu par *Ente* Pirmās instances tiesā celtās prasības pieņemamību.

70 Saskaņā ar šā sprieduma 49.–66. punktā izklāstīto pamatojumu *Ente* nevar uzskatīt par tieši skartu ar apstrīdēto lēmumu.

71 Šādos apstākļos *Ente* Pirmās instances tiesā celtā prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par apelācijas tiesvedību lietā Ente/*Komisija (lieta C-455/07 P)*

72 Ņemot vērā *Ente* Pirmās instances tiesā celtās prasības nepieņemamību, tās apelācijas sūdzībai par pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa ir pieņēmusi nolēmumu par šīs prasības pamatotību, vairs nav priekšmeta, un tādējādi tā nav jāizvērtē.

Par tiesāšanās izdevumiem

73 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai, *Ente*, spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 *Ente per le Ville Vesuviane*/Komisija daļā, kurā tajā par pieņemamu atzīta *Ente per le Ville Vesuviane* celtā prasība, lūdzot atcelt Komisijas 2002. gada 13. marta Lēmumu D (2002) 810111, ar kuru izbeidz Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF) finanšu atbalstu saistībā ar investīcijām Kampānijas (Itālija) infrastruktūrā attiecībā uz integrētu sistēmu trīs Vezuva apkārtnē izvietoto villu attīstībai tūrisma mērķiem;

2) ***Ente per le Ville Vesuviane*** **prasību par šī lēmuma atcelšanu noraidīt kā nepieņemamu;**

3) **izbeigt tiesvedību lietā par *Ente per le Ville Vesuviane* celto apelācijas sūdzību;**

4) ***Ente per le Ville Vesuviane*** **atlīdzina šajā instancē, kā arī tiesvedībā pirmajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]